

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení konaném dne 23. 7. 2020 v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Roberta Pacovského a přísedících Jana Hallady a Ing. Oldřicha Janouše

takto:

obžalovaný

M [redacted] V [redacted],

narozený [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted]
[redacted], řidič,

je vinen, že

dne 3. 8. 2018 kolem 17:00 hodin při projíždění obcí [redacted] v soudním okrese Mělník osobním vozidlem tovární značky Škoda Octavia, modré barvy, registrační značky [redacted], zastavil na konci obce a ptal se nezletilé T [redacted] Č [redacted], narozené [redacted], na cestu do Mělníka a poté ji požádal, aby si přisedla do jeho vozidla, cestou ji začal hladit po noze, poté zastavil u lesního porostu u pozemní komunikace za obcí [redacted] ve směru na obec [redacted], kde nezletilou začal i přes její verbální nesouhlas a odstrkování a následný křik nejdříve osahávat na prsou a přirození, následně spolu vystoupili z vozidla a šli směrem k lesu, kde se na rozcestí zastavili, zde nezletilou opřel o strom a pokračoval v jejím osahávání na přirození, poté si lehli na zem a přes slovní odpor poškozené vnikl prsty i svým přirozením do jejího přirození, poté jí dal 100 Kč a odvezl ji zpět na kraj obce [redacted], přičemž obžalovaný si v průběhu komunikace s poškozenou musel být vědom její zjevné mentální retardace a z toho vyplývající snadnější důvěřivosti, manipulovatelnosti a její značně omezené schopnosti vyhodnotit situaci, rozpoznat skutečné záměry obžalovaného a těmto účinným způsobem vzdorovat, v důsledku jednání obžalovaného se u nezletilé poškozené T [redacted] Č [redacted] nejpozději v listopadu 2018 rozvinula posttraumatická stresová porucha, která se u ní projevovala pokleslou náladou, vyšší mírou úzkosti, emoční labilitou, vtravými myšlenkami a zvýšenou ostražitostí v reakci na traumatický zážitek, flashbacky traumatické události, poruchami soustředění, poruchami spánku,

Shodu s prvopisem potvrzuje Denisa Trafínová

sný s tématem traumatického zážitku a tato porucha s popsány projevů byla u poškozené přítomna i v době dalšího znaleckého zkoumání poškozené v červnu 2020,

tedy

jiného násilím donutil k pohlavnímu styku, spáchal takový čin souloží na dítěti mladším patnácti let a takovým činem způsobil těžkou újmu na zdraví,

tím spáchal

zločin **znásilnění** podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a), c) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **7 (sedmi) roků**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný **povinen zaplatit** poškozené T. Č., narozené S., k rukám jejího pěstouna S. Č., narozeného S., bytem S., na náhradě nemajetkové újmy částku 1 444 429 Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená **odkazuje** se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Na základě provedeného dokazování dospěl soud k závěru o vině obžalovaného tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.
2. Obžalovaný spáchání shora uvedeného skutku popřel. V hlavním líčení vypověděl, že poškozenou T. Č. viděl jednou v životě, a to v létě 2018 nebo 2019, dnes by ji už nepoznal. Tehdy hledal s detektorem kovů, chodil po poli a po lese. Když následně vyjel autem, Octavií modré barvy, z lesa, poškozená stála u silnice kousek za lesem a telefonovala, nijak jej nestavěla. Obžalovaný u ní zastavil a zeptal se, zda se přes vesnici dostane na Mělník. Poškozená mu potvrdila, že ano a zeptala se, zda by ji svezl k vesnici. Obžalovaný ji tedy svezl, u vesnice ji vysadil a pokračoval dál. Do vesnice to bylo asi jeden až dva kilometry, jízda trvala chvíli, asi jednu až tři minuty. Obžalovaný dále uvedl, že to v místě vůbec nezná, v lesích kolem nikdy předtím nebyl, na Kokořínsku byl celkem asi jednou až třikrát. Poškozená se mu nijak nepředstavovala, neříkala mu ani věk nebo kde bydlí, moc se spolu nebavili, obžalovaný není komunikativní typ. Maximálně se mohl zeptat na to, zda v okolí nejsou nějaké kapličky. Obžalovaný dle své výpovědi neví, zda zaregistroval nějaké známky toho, že se jedná o mentálně retardovanou dívku, není na to odborník, ani se nijak nebavili, řekla mu jen: „Jeďte tudy, támhle zahrňte, tady mě vysaďte.“ Žádné peníze jí nedával. Ten den jí předtím ani potom již neviděl, nebo si jí nevšiml. Na místo, kde po vysazení poškozené hledal, se přes vesnici, před níž poškozenou vysadil, nevracel, jel do S. a ze S. doleva podél vody k hájku na kopci. Od místa, kde poškozenou vysadil, to mohlo být tak 5 až 6 km. Na místě, kde poškozenou nakládal, hledal v lese ten den jen předtím, než ji naložil. Co měla poškozená na sobě, si obžalovaný nevzpomíná. V průběhu jízdy k žádnému fyzickému kontaktu mezi nimi nedošlo. Co měl obžalovaný na sobě, si dotyčný již také nevzpomíná. S poškozenou obžalovaný dle své výpovědi v žádném lese nebyl, z auta vůbec nevystoupil, jen poškozenou vysadil na kraji vesnice, o které ani nevěděl, jak se jmenuje. Poté jel do S. a následně na Mělník. Mezi S. a obcí před Mělníkem se ještě asi na hodinku zastavil, našel tam nějaké německé věci. Na to místo se jednou nebo dvakrát vracel, jel tam i druhý den po setkání s poškozenou, protože tam našel koňskou přezku a nějaké knoflíky, chtěl to tam dále prohledat. Předměty jezdil hledat obžalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje Denisa Trafínová

každý týden (víkend), a to po celé republice. Na Kokořínsko nejezdíval, byl tam jednou až třikrát s kamarádem. Na to místo, kde hledal, přišel úplnou náhodou, někde kolem [REDAKCE] byl německý vojenský tábor, tak jej hledali. To zjistil přes kamaráda z Facebooku. To místo nenašel. Hledat jezdí ve více lidech, jednou jej tam dovedli, ale poté tam již netrefil, tak jel naslepo. Na tomto místě opakovaně nebyl, to je až někde za [REDAKCE]. Při hledání obžalovaný dle své výpovědi nejezdí pořád na stejná místa, prostě si sednou do auta, jedou, a když něco vidí jako např. les, pole, tak to jdou zkusit na 45 min, když tam nic není, tak se jede dál. Mapy nebo navigaci s sebou obžalovaný nemívá, akorát má Google mapy v telefonu. Na Kokořínsku již párkrát zabloudil, na předmětném místě to vůbec neznal. Když hledá, tak od auta chodí cca 10 km, auto najde instinktivně, v lese se neztratí. Jelikož to tam neznal, nevěděl, jak se dostane na Mělník. Jeho „rajónem“ je Vysočina. Obžalovaný dále vypověděl, že je silný kuřák, jelikož chodil tři čtvrtě hodiny nebo hodinu po lese, nediví se, že se na místě ohledání našel nedopalek s profilem DNA shodným s jeho DNA. Na místě se mohlo nacházet 10 až 15 nedopalků. Kde přesně byl nedopalek nalezen, obžalovaný neví. Ten druhý den (poté, kdy svezl poškozenou v autě) obžalovaný dle své výpovědi zastavil u lesa na stejném místě jako předchozí den, neboť se tam dá zaparkovat jen na jednom místě. Následně přijelo auto (Felicie) plné „cikánů“, kteří na něj „vylétli“. Vůbec je neznal. Jeden z nich mu řekl: „Pojď sem, frajere.“ Obžalovaný se lekl a ujel. Auto ho pronásledovalo jednu nebo dvě vesnice, ale podařilo se mu ujet. Událost již dále neřešil. Ohlásit to na policii ho nenapadlo. Kvůli takové události měl kamaráda v nemocnici a taky se nic nedělo.

3. Ke svým osobním poměrům obžalovaný dále vypověděl, že v létě 2018 partnerku měl, byli spolu dva až tři měsíce, nevyšlo to, protože byla závislá na alkoholu a obžalovanému se to nelíbilo. Myslí si, že měl tuto intimní známost i na začátku srpna 2018, ale již si to také nepamatuje. Pokud se týká jeho intimních partnerek, preferuje štíhlé ženy sportovní postavy. Na věku mu nezáleží. Jeho poslední přítelkyně byla o 5 let mladší, ale předtím měl i starší. Pokud se týká pubescentních děvčat, uvedl, že potřebuje někoho, kdo se o něj postará. Už delší dobu má problémy s erekcí, sexuální kontakt víceméně, resp. vůbec nebyl možný.
4. Poškozená T [REDAKCE] Č [REDAKCE] byla vyslechnuta v přípravném řízení dne 9. 8. 2018 ve smyslu § 158 odst. 9 tr. řádu za účasti soudkyně Okresního soudu v Mělníce a pracovnice orgánu sociálně právní ochrany dětí jako osoba mladší 18 let, průběh výslechu byl dokumentován na videozáznamu a o průběhu tohoto výslechu byl sepsán protokol (č. l. 58 - 89). Tento protokol pak byl v hlavním líčení čten v souladu s § 102 odst. 2 tr. řádu.
5. Poškozená k věci uvedla, že se ten den odpoledne šla sama projít směrem za zatačku vedoucí na Kokořín. Zastavil ji pán v modrém autě a zeptal se, kde je Mělník. Poškozená mu to řekla a obžalovaný se jí zeptal, zda si nechce sednout k němu do auta, poškozená souhlasila. Poté, co k němu nasedla do auta na místo spolujezdce, jí řekl, že je „hezká děvka“. Nabízel jí peníze za to, že mu pomůže. V autě si chtěl obžalovaný povídat, poškozená chtěla vystoupit. Vypytával se jí na jméno, příjmení, zda chodí do školy, zda má sourozence a kolik jim je a zda sem tito nechodí, zda se s ním nechce potkávat. Ptal se jí i na její věk. Poškozená mu řekla, že je jí 12 let. Obžalovaný jí začal říkat, že nemá žádnou ženskou a že jí chce. Ptal se, zda již poškozená někoho měla, což mu potvrdila, ptal se jí, zda ho chce, to však poškozená odmítla. V autě na ni obžalovaný začal sahat. Ukázala, že jí začal hladit po noze. Poškozená mu ruku dávala pryč. Následně dojeli na louku, tam obžalovaný zastavil s tím, že se projdou a pojedou zpátky. Šli se projít do lesíka a tam „to vše začalo“. Obžalovaný začal poškozenou osahávat na prsou a mezi nohama, poškozená uvedla, že se bránila, že jej odstrkávala. Přitom stáli. Obžalovaný poškozenou opřel o strom a chtěl ji celou svléknout. Poškozená mu říkala, že ne a že už chce domů. Poškozená demonstrovala na panenkách, že obžalovaný stál těsně u poškozené, čelem k ní, svlékl jí kraťasy i kalhotky, které měla na sobě, a začal ji osahávat na okraji přirození. Poté vyndal svoje přirození, chtěl jej poškozené ukázat. Poškozená nechtěla a říkala mu, že už chce jít domů. Obžalovaný své přirození dával poškozené mezi nohy. Poškozená jej cítila svrchu na svém přirození. Poškozená přitom křičela o pomoc a brečela. Chtěla obžalovaného odstrčit, ale neodstrčila jej, protože se

bála, že by mu mohla něco udělat. Obžalovaný říkal, aby nekřičela a aby to nikomu neříkala. Poškozená přirození obžalovaného viděla, bylo tvrdé a měl na něm „hnusné“ znaménko bílé barvy, kolem přirození měl obžalovaný chlupy. Obžalovaný také poškozené pořád sahal na „kozy“, podprsenku přitom vyhrnul nahoru. Také jí mačkal boky. Když byla poškozená opřená o strom, obžalovaný jí dával ruce za strom, aby nemohla nic dělat, ale nadržel jí je, ani jí je nesvázal, poškozená je měla za stromem, protože jí je tam dal, nebránila se, protože se bála, že mu něco provede. Protože poškozená říkala, že jí bolí nohy/ruce a hlava, obžalovaný navrhl, aby si lehli. Poškozená si lehla sama, obžalovaný si lehl vedle ní. Poté „to začalo“. Na panenkách poškozená demonstrovala, že ona ležela dole čelem vzhůru a obžalovaný si lehl na ni, čelem k ní. Přitom měli oba spodní prádlo stažené u kotníků. Obžalovaný chtěl po poškozené, aby jej objala a aby roztáhla nohy od sebe. Poškozená je nechtěla roztáhnout, ale musela. Obžalovaný přitom sahal poškozené na prsa a dával svoje přirození do jejího přirození. Dal jí ho úplně dovnitř. Obžalovanému poté z jeho přirození něco vyteklo ven, a to na místo, kde neleželi. Poškozená přitom jen ležela a říkala obžalovanému, že už chce jít domů, on jí říkal, aby ještě chvíli počkala. Potom se oblékli a odešli. Obžalovaný poškozenou odvezl na to místo, kde ji nabral a ptal se, zda nemá čas v sobotu a v neděli. Poškozená mu řekla, že nemá, že jede k ségře. Obžalovaný jí říkal, aby nikam nejezdila a přišla na toto místo. Když odcházeli z louky, obžalovaný dal poškozené stovku. Za co ty peníze jsou, obžalovaný poškozené neřekl, ale řekl, aby přišla zase v sobotu tam za zatačku. V sobotu v pět a v neděli v šest hodin. V pátek tam byla ještě před pátou (když na hodinách nebyla ještě pětka). Poškozená uvedla, že takhle chodila pravidelně ven, teď už ale nechodí. Poškozená odhadovala, že v lese mohli být tak hodinu. Na místě ještě obžalovaný kouřil a nabízel cigaretu i jí. Nikdo jiný na místě nebyl.

6. Obžalovaného poškozená ve své výpovědi popsala jako starého muže světlé pleti s dlouhými vlasy a vousy a mluvícího česky. Představil se jí jako Karel, příjmení si již nepamatuje. Říkal, že mu je 33 let. Poškozená dále uvedla, že obžalovaný na tom místě v ten den pořád jezdil - za kravín, za zatačku, za kravín a za zatačku, už jej viděla předtím, než u ní zastavil.
7. O předmětném zážitku se poškozená dle své výpovědi svěřila sestře N■■■■, řekla jí, že jí chtěl obžalovaný znásilnit a že se ptal, zda má čas v sobotu/neděli, ona se jí ptala, proč to neřekla mámě. Poškozená odpověděla, že se bojí, že ji máma zbije, když jí to řekne. Matka poškozené se o události dozvěděla tak, že kamarád poškozené z Mělníka jí řekl, že na poškozenou nechce žalovat, ale že „je tady ten pán“ a matce poškozené také řekl, co se poškozené stalo. V návaznosti na to matka na poškozenou uhodila a ta jí pak řekla pravdu. Starší bratr S■■■■ pak jel v sobotu za obžalovaným, který už čekal na tom místě, kde se to stalo. Co je to znásilnění, poškozená neví. Toto slovo slyšela u mámy a sourozenců, dříve jej neznala. Poté, co sestře řekla pravdu (popsala událost), jí sestra řekla, že ji mohl obžalovaný znásilnit.
8. Pokud jde o pohlavní styk, poškozená uvedla, že jej již měla s jedním klukem z M■■■■, s H■■■■ D■■■■, asi před měsícem u něj doma. Poškozená uvedla, že si myslí, že do ní H■■■■ pronikl svým přirozením. Po styku s ním, ani po styku s obžalovaným poškozená nekrvácela. Poškozená dále uvedla, že asi před měsícem měla sex ve stanu s P■■■■ K■■■■. Nejprve měla sex s H■■■■ a poté s P■■■■, s každým jen jednou.
9. Co je to sex, poškozená demonstrovala na panenkách, dávala svlečeného panáčka čelem ke svlečené panence a říkala, že panáček dává přirození panence do jejího přirození („pipiny“).
10. Svědek P■■■■ K■■■■ před soudem vypověděl, že poškozená mu říkala o tom, že má za ní přijet nějaký pán a že se mají setkat někde za vesnicí. Když to svědkovi říkala, chovala se vystrašeně, chtělo se jí brečet. Mysleli si, že si vymýšlí, ale pak jim poškozená řekla barvu auta, kterým měl ten pán přijet, a oni to auto v obci ■■■■ viděli pomalu jet. Auto jelo ve směru z Mělníka na Šemanovice, pán se díval jejich směrem. Proto to šel říct matce poškozené. Řekl jí, že jim poškozená říkala o nějakém pánovi a že za ním měla jít. Na to místo zajel bratr poškozené, poškozená tam nejela. Když mu to poškozená říkala, byli u toho její bratři M■■■■ a D■■■■ Č■■■■. Poškozená neříkala, proč má za ní přijet pán, ani kdo to je, jen že za ní jezdí. Neví

však, zda za ní měl být jednou nebo víckrát. Měl za ní přijet někam za vesnici, a to ten den, kdy jim to říkala. Řekla jim to v poledne a pán přijel nějak k večeru. Když to říkal matce poškozené, byla překvapená, podle svědka o tom nevěděla a zlobila se. S poškozenou jsou kamarádi dlouho. Občas spolu chodí ven, poslední dobou je poškozená smutná, dříve bývala veselejší, chodí méně ven. Svědek neví, proč tomu tak je. Změna se u poškozené dle svědka asi odehrála až poté, co jí zemřela maminka. Svědek dle své výpovědi ví, co to je pohlavní styk, s poškozenou jej však nikdy neměl. Pokud jde o poškozenou a její chlapce, svědek neví, jestli někdy nějakého měla, nebo zda s nějakým spala, mluví sice konkrétně, ale každý den o jiném. J. D. zná, je z M., neví však o tom, že by se s poškozenou kamarádlil, podle něj tedy ne. P. K. dále vypověděl, že poškozená mu říkala, že byla s cizím pánem v autě, neví, proč spolu byli v autě, ani proč k němu do auta šla. Říkala, že jí pán dal peníze, stovku, neví však za co, poškozené se neptal. Z jeho pohledu je stovka málo peněz, pro poškozenou to je asi hodně peněz. Než za ní pán ten den, co ho viděl, přijel, tak za ní měl přijet již předtím, a to jí měl dát tu stovku.

11. Svědek S. Č. (bratr poškozené) při hlavním líčení vypověděl, že když se přišlo na to, co měl obžalovaný udělat poškozené, obžalovaný měl čekat tzv. u kaštanu, tj. asi 1 km za vesnicí. Svědek vzal svoje auto a jel tam. Když tam přijel, viděl tam stát tmavě modrou Octavii, zaparkovanou předkem k lesu. Řidič měl stažené okénko. Svědek vystoupil, přišel blíž k němu a řekl mu, že s ním chce mluvit. Obžalovaný zakroutil hlavou, nastartoval, zařadil zpátečku a začal ujíždět. Svědek jel za ním dobrých 20 km až zpět na Mělník, poté mu jeho auto vypovědělo službu. V autě s ním jel bratr. Ten člověk z auta ale vůbec nevystoupil. Svědek potvrdil, že si je stoprocentně jistý, že v Octavii seděl obžalovaný. Obžalovaný věděl o tom, že jedou za ním, svědek ho chtěl několikrát předjet a obžalovaný jej vytlačoval ze silnice. Od okamžiku, kdy k nim přišel P. K. do okamžiku, kdy svědek přijel na místo ke kaštanu, nemohlo uběhnout déle než půl hodiny, svědek odhaduje, že to bylo v řádu minut. Chvilí po tom oznámení byl ještě doma a ptal se matky, jestli to, co se stalo, je pravda. Ona mu řekla, že ano a že jde volat policii. Svědek se sebral a jel na to místo ke kaštanu, které je od nich vzdáleno asi 2 minuty autem. Svědek se dle své výpovědi o tom, co měl obžalovaný udělat poškozené, poprvé dozvěděl tak, že odpoledne přišel P. K. za jeho mámou a řekl jí, že u kaštanu na poškozenou čeká nějaký chlap a že s ním poškozená byla i předešlý den. Když matka na poškozenou zatlačila, tak jí řekla to, že jí měl znásilnit. I přes její mentální handicap si svědek myslí, že poškozená ví, co znamená slovo znásilnit. Svědek nejprve říkal poškozené, ať nelže a ona mu řekla, že jestli jí nevěří, že by teď na ni měl obžalovaný čekat u kaštanu, ale že ona nikam nejde. Dále říkala, že jí dal stovku, aby byla ticho, že jak to někomu řekne, tak že se vrátí a že jí ublíží. Svědek proto nasedl do auta a jel se přesvědčit, zda tam ten člověk je a on tam opravdu byl. Bližší okolnosti znásilnění jim poškozená nepopisovala, sdělila to policii. S poškozenou se o tom už nebavili, neboť jí stačí říct slovo znásilnění a ona se začne chovat úplně jinak, začne brečet, sebere se, jde do pokoje a nereaguje. S P. K. se svědek nikdy nebavil o tom, co mu měla poškozená říkat. Přimo od poškozené bližší okolnosti znásilnění neslyšel. Ptal se jí jen na to, proč k někomu nastoupila do auta. Poškozená odpověděla, že ten pán zastavil a ptal se, zda neví, kudy se jede na Mělník a ať mu to jede ukázat, že ji pak vrátí zpět. Když přišel P. K., poškozená stála matce za zády. Když matce poškozené řekl, že na poškozenou čeká u kaštanu nějaký chlap, poškozená jen zčervenala. Když se na ni matka otočila a zeptala se, co to je za chlapa a proč tam na ni čeká, řekla jí, ať jde s ní do koupelny, že jí to tam řekne. O stokrát se svědek dozvěděl od mámy, poškozené se akorát zeptal, zda za to dostala 100 Kč, na což mu poškozená odpověděla, že ano, že jí dal stovku, aby byla ticho, nikomu to neříkala, že jinak přijde a ublíží jí. Svědek má za to, že poškozená si uvědomuje hodnotu peněz, že ví, co si za 100 Kč může koupit. Tuto částku pravděpodobně nevnímala jako hodně peněz, spíše u ní převládal strach z toho, že když to někomu řekne, tak se pán vrátí a že ji doslova zabije. Pokud se týká dopravního značení, pokud by se někdo vracel od kaštanu zpět k nim do vesnice, projel by vesnicí, dostal by se na křižovatku, kde je značení - doleva na Horní/Dolní Zimoř a rovně na Želízy. Pokud jde o větší města, tak je dále značen Liběchov a Mělník.

12. O poškozenou a její sourozence se svědek dle své výpovědi nyní stará. Poškozená se projevuje normálně, i přes její mentální handicap to je normální děvče. Svědek se domnívá, že potom, co se jí stalo, už to asi nebude tak, jak to bylo dřív. Poškozená má problémy se spánkem, v noci se vzbudí, přijde, že nemůže spát, že se bojí. Žádné léky nebere, svědek nechtěl, aby jí podruhé nasadili prášky. V době, kdy to ještě řešila jejich matka, psychologka poškozené nasadila prášky, po nichž to bylo ještě horší. Poškozená zničehonic vyletěla ze spaní, brečela, křičela, mlátila a kopala kolem sebe. Před událostí neměla tyto problémy. MUDr. B. [redacted] říkala, že v budoucnu se to může zlepšit, ale že v hlavě bude mít to, co se jí stalo, zakořeněné pořád a že k chlapcům ve stejné věkové kategorii bude mít nějaký odstup. Doporučila svědkovi, aby bral poškozenou do společnosti, aby byla více mezi lidmi.
13. Před tou událostí poškozená jezdila sama do školy autobusem úplně bez problému. Sourozenci jezdili s ní, ale vystupovali dříve. Po této události se to změnilo, poškozená se bála chodit sama, ani nechtěla jezdit autobusem. Ze začátku ji do školy doprovázela máma, poté ji nějaký čas vozil svědek, nakonec se to vyřešilo tak, že ji na zastávce vyzvedával spolužák a doprovázel ji do školy i ze školy zpět na zastávku a čekal, než nastoupila a odjela. Svědek dále vypověděl, že za celou dobu poškozená párkrát zalhala, to nepopírá, ale nevěří, že by lhala ve vážných věcech. Zda měla v minulosti s někým pohlavní styk, svědek netuší, nikdy s ní o tom nemluvil, myslí, že je na chlapce ještě dost mladá. Není mu nic známo o tom, že by měla mít pohlavní styk s P. [redacted] K. [redacted] nebo J. [redacted] D. [redacted]. Svědek neví nic o tom, že by si poškozená vymyslela, že by ji někdo obtěžoval. Do té doby, než se to stalo, tak poškozená chodila na procházky za vesnici na obě strany, nikdy se nic nestalo. Do lokality u kaštanu také chodila. Nyní poškozená chodí ven buď s mladším nebo starším bratrem, nebo občas se svědkovou přítelkyní, úplně sama chodí ven jen cca 20 metrů od domu. Pokud k poškozené někdo přistoupí zezadu a sáhne ji na rameno, poškozená začne rvát, ať na ní dotýčný nesahá. To dříve nedělala. Po té události se také poškozená převléká pětkrát za den. Sebere se, jde se vykoupat, převlékne se. Každou chvíli ji svědek vidá v něčem jiném. Několikrát mu řekla, že „ho na sobě pořád cítí“. Koupe se minimálně dvakrát denně. Incident zasáhl i do její školní docházky, značnou dobu do školy nechodila, učila se doma formou doučování, až po nějakém čase se vrátila do školy. Na žádný jiný traumatizující zážitek, který by poškozená měla, si svědek nevzpomíná. Akorát ji kousl pes, ale to bylo strašně dávno.
14. Svědek Mgr. Bc. A. [redacted] K. [redacted] před soudem vypověděl, že v letech 2018 a 2019 byl třídním učitelem poškozené. Protože poškozená zameškala zahájení školního roku, škola zjišťovala, z jakého to bylo důvodu. Od matky poškozené se dozvěděli, že poškozená byla znásilněna. Údajně začalo nějaké vyšetřování, s poškozenou začali chodit po lékařích, k psychologovi atd. Svědek dále uvedl, že v průběhu školního roku 2018/2019 poškozená dost chyběla, nějakou dobu do školy chodila, pak jí zase bylo špatně, měla různá traumata, různé vidiny (viděla někde toho člověka), bála se chodit, byla zakřiknutá, nebylo jí do řeči. Nic konkrétního ohledně předmětné události poškozená svědkovi nepopisovala, pouze obecně uváděla, že se v noci budí, že nemůže spát, že stále nějakého toho pána vidí. Poškozená má vidiny i v současné době, např. když čtou ve škole knížku, poškozená řekne: „Pane učiteli, ale já mám ty vidiny, jako kdyby mě někdo honil, jako kdyby mě někdo někam tahal.“ Teď do prázdnin se jí to stávalo 2x až 3x do týdne. Jakou část roku 2018 poškozená z důvodu zdravotních komplikací absentovala, si svědek přesně nevybavuje, pouze ví, že do školy chodila maximálně 3 měsíce, jinak chodila na různá vyšetření, matka poškozené o tom školu vždy informovala. Svědek je speciálním pedagogem, zajímá se o psychiku dítěte, poškozená byla jeho žačka, takže o to více se o ni zajímal. V předchozím školním roce (2017/2018) s poškozenou v kontaktu byl, učil ji 3 roky. Předtím byla veselá. Před létem 2018 se projevovala jako normální žák, který dělá i rošťařny, plní si svoje povinnosti, dělá úkoly, poslouchá, uznává autoritu. Najednou, když se stala tato událost, byla úplně změněná, to viděli všichni. Po létě 2018 se poškozená bála chodit domů ze školy, samotnou ji nepouštěli, vyzvedával ji zákonný zástupce nebo pověřený zákonný zástupce (matka nebo sestra). Svědek dle své výpovědi nezaznamenal, že by mu poškozená v podstatných věcech lhala. Žádné fabulace u ní

nebyly, a to ani před létem 2018, ani od září 2018. Před létem 2018 to v rodině poškozené fungovalo, čas od času na vyžádání psali zprávu na „sociálku“, to samé pro pedagogicko-psychologickou poradnu. Poškozená byla čistotná, pracovitá, učila se, domácí úkoly nosila včas, vše bylo v pořádku. Když se něco vyskytlo, třeba že bylo něco špatně v domácím úkolu, tak o tom jednali se zákonným zástupcem, tenkrát ještě s matkou poškozené. Žádné lhaní nebo krádeže u poškozené vůbec nebyly zaznamenány. V dětském kolektivu poškozená outsiderem nebyla, byla spíše takovým tahounem, pomáhala mladším žákům. Před létem 2018 se svědek s poškozenou o mužích nebavil, nedá se však říci, že by je vyhledávala. Rovněž se nedá říci, že by ve vztahu ke kamarádům ve třídě u ní byl nyní chlad, ani naopak že by je vyhledávala, poškozená komunikuje v nezbytně nutné míře, spíše je zdrženlivá. Po prázdninách v roce 2018 u poškozené převažoval strach, nebyla hovorná, seděla, koukala, sice úkol napsala, ale už více chybovala, grafomotorika už také nebyla taková jako předtím, bylo vidět, že se něco stalo. S bratrem poškozené byl svědek v kontaktu až v tomto školním roce. Jeho péči o poškozenou svědek hodnotí vysoce kladně, bez problémů, pokud svědek po něm něco požaduje, bratr poškozené je ochotný a vše obratem vyřeší. Škola žádného psychologa nebo psychologického poradce nemá, je na zákonných zástupcích, ke komu s nezletilým chodí. Poškozená navštěvovala MUDr. B. [REDAKCE], nyní chodí k Mgr. V. [REDAKCE]. Ve škole je pouze výchovný poradce, s ním spolupracovala jak matka poškozené, tak její bratr.

15. Za účelem zjištění duševního stavu obžalovaného přibral policejní orgán znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, MUDr. Ladislava Procházku. Tento znalec obžalovaného vyšetřil a následně vypracoval znalecký posudek (č. l. 116 - 130), z jehož závěrů vyplývá, že obžalovaný trpí poruchou přízpůsobení, která se projevuje emoční labilitou, pokleslou náladou a vnitřním napětím. Tato duševní porucha však není forenzně významná, jedná se o reakci obžalovaného na trestní stíhání. Její prognóza je příznivá. V době spáchání projednávaného skutku obžalovaný netrpěl duševní poruchou chorobného charakteru, a to ani výše uvedenou poruchou přízpůsobení. Obžalovaný není postižen ani trvalou a léčebně neovlivnitelnou vadou osobnosti, dále není závislý na alkoholu ani na jiných návykových psychotropních látkách či lécích. Znalec ani nezjistil, že by obžalovaný byl v předmětné době významně intoxikovaný alkoholem nebo uvedenými látkami. Znalec dále zjistil, že obžalovaný je heterosexuálně orientovaný na dospělé ženy, není pedofilně orientovaný, není postižen žádnou sexuální deviací, touto nebyl postižen ani v předmětné době. Není ani postižen abnormální sexuální agresivitou. V době, kdy se měl obžalovaný dopustit sexuálně motivované trestné činnosti, byly jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti zachované. Znalec shledal, že z psychiatrického a sexuologického hlediska není pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný, a proto nenavrhl uložení ochranného léčení nebo zabezpečovací detence. Znalec dále uzavřel, že obžalovaný je schopen plnohodnotné účasti na trestním řízení, je schopen pochopit význam trestního řízení, náležitě se hájit, přičemž zjištěná porucha přízpůsobení nemá na schopnost jeho účasti v trestním řízení žádný vliv.
16. Znalec při své výpovědi učiněné v hlavním líčení setrval na výše uvedených závěrech. Z jeho výpovědi dále vyplývá, že zdravotní problémy obžalovaného, jimiž pravděpodobně byly zánět prostaty a vysoký krevní tlak, mohly mít *teoreticky* vliv na schopnost, resp. neschopnost dopustit se předmětného jednání, nicméně nelze prohlásit, že by obžalovaný prakticky nebyl schopen erekce a pohlavního styku. To platí i v případě ejakulace. Příznakem chronického zánětu prostaty je nedostatečná nebo bolestivá ejakulace, teoreticky však mohla být ejakulace v daném okamžiku normální. K závěru o chronickém zánětu prostaty znalec dospěl na základě potíží udávaných obžalovaným, které jsou typické pro toto onemocnění. Obžalovaný rovněž popsal účinky léků na jeho osobu, přičemž účinky léku, který obžalovaný užíval na vysoký krevní tlak, mohou vést k sexuálním potížím.
17. PPG vyšetření znalec neprovedl proto, že při vlastním klinickém vyšetření nezjistil žádné známky, které by mohly budit podezření na to, že je obžalovaný postižen sexuální deviací. Poškozená nebyla dítě, byla to mladá dívka, která již i měla zahájit sexuální život před

Shodu s prvopisem potvrzuje Denisa Trafinová

předmětnou dobou. Pokud by znalec PPG vyšetření provedl, byla by výtěžnost tohoto vyšetření mizivá právě s ohledem na potíže v rámci chronického zánětu prostaty, léčby hypertenze a lehké duševní poruchy (poruchy přízpusobení, která se projevovala úzkostí). Jakýkoli výsledek PPG vyšetření by na závěrech znalce nic nezměnil. V případě, že se obžalovaný dopustil předmětné trestné činnosti, jeho motivace byla sexuální. Jeho objektem by byla mladá dívka, která za sebou již měla dobrovolnou sexuální zkušenost a která bezpochyby jevila znaky, které jsou charakteristické pro ženské pohlaví.

18. Za účelem vyšetření intelektu, vyspělosti a obecné věrohodnosti poškozené policejní orgán přibral znalkyni z oboru školství a kultura, odvětví dětská psychologie, PhDr. Pavlu Cimlerovou a dále znalce z oboru zdravotnictví, odvětví dětská psychiatrie, MUDr. Mgr. Viktora Hartoše.
19. Znalkyně PhDr. Pavla Cimlerová po seznámení se se spisovým materiálem a vyšetření poškozené vypracovala znalecký posudek (č. l. 135 - 139), z jehož závěrů vyplývá, že celkové intelektové schopnosti poškozené se nachází v pásmu středně těžké mentální retardace, po osobnosti stránce se jedná o simplexní dívku, sugestibilní a snadno manipulovatelnou, v sociálním kontaktu milou, vstřícnou, ochotnou a komunikativní, ale psychicky nezralou. V době vyšetření se u poškozené projevovala v osobnostním profilu psychická nevyrovnanost v popředí s projevy úzkosti, obav, sebeobviňování a pocitů ohrožení. Obecná věrohodnost poškozené je výrazně oslabena a snížena zejm. v důsledku zjištěného deficitu intelektu v pásmu střední mentální retardace a s tím spojeného oslabení paměťových funkcí, což neumožňuje bezproblémové pochopení, uchování a vybavení prožívaných situací ve zcela nezkraslené podobě. Poškozená je schopna vybavit si hlavní části děje a dílčí sekvence prožívaných událostí, není však schopna přesné časové a prostorové orientace. Výpověď po stránce specifické věrohodnosti obsahuje detaily, které musely být vnímány a opírají se tedy o reálné prožitky, na druhé straně jednotlivé výpovědi nejsou zcela konzistentní, poškozená udává některé nepřesné, vágní či nepřiléhavé formulace, místy chybí i logická konzistentnost výpovědi, což je ale do značné míry dáno i rozumovými schopnostmi poškozené. Autentický se jeví citový doprovod při líčení událostí, tj. nápadná změna emočního vyladění. Sklon ke zkreslování výpovědi i sklon ke konfabulaci je u poškozené patrný. Reprodukce vnímané skutečnosti je negativně ovlivněna sníženou úrovní intelektových schopností, která oslabuje a snižuje správnost této reprodukce, zejména v detailech. Vyšetření intelektových schopností poškozené, které se pohybují v pásmu středně těžké mentální retardace, potvrzuje i předchozí psychologické vyšetření v pedagogicko-psychologické poradně a odpovídající školní zařazení. Zjištěný intelekt neodpovídá jejímu věku. Specifický životní styl a hodnotová orientace v rodině má bezprostřední vliv na utváření osobnosti poškozené. Ze strany osob sobě blízkých je poškozená snadněji ovlivnitelná jednak v důsledku sníženého intelektu a psychické nezralosti, jednak v důsledku zvýšené subjektivní potřeby podpory a pomoci ze strany blízkých osob, která poškozenou udržuje v závislosti na těchto jí blízkých osobách. Na negativní vliv lze usuzovat ze skutečnosti, že se matka poškozené na nabízenou podpůrnou psychoterapii s poškozenou ani v jednom termínu nedostavila a neprojevila tedy zájem o léčbu diagnostikovaných psychických obtíží poškozené.
20. Při výslechu v hlavním líčení znalkyně stvrdila písemně zpracovaný znalecký posudek. Dále doplnila, že úroveň spolupráce poškozené byla určitým způsobem narušena pouze v důsledku její mentální retardace. Znalkyně měla při vypracování posudku mj. i celou spisovou dokumentaci poškozené, která byla vedena v psychologické poradně od jejího raného dětství, takže mohla posoudit také její vývoj v čase zhruba od 6 let, nejednalo se tedy o jednorázové vyšetření. Ačkoli poškozená fyzicky vypadá na svůj věk, z hlediska tělesného vývoje je dokonce vyspělejší, než odpovídá jejímu věku, po duševní stránce je na úrovni dítěte první (začátku druhé) třídy základní školy, podle vyšetření znalkyně je mentální věk poškozené na úrovni 6 let a 6 měsíců. Pokud jde o její sociální vývoj, tak na úrovni 7 roků a 6 měsíců. Mentální úroveň poškozené ovlivňuje obecnou i specifickou věrohodnost její výpovědi. Znalkyně u poškozené zjistila sugestibilitu, kterou lze u těchto dětí vždy předpokládat, zároveň interpretace všech událostí, které se poškozené stanou, může být různě zkreslena právě v důsledku její retardace.

Shodu s prvopisem potvrzuje Denisa Trafinová

21. V době, kdy znalkyně prováděla vyšetření (*tj. dne 8. 4. 2019*), již nějaké známky vysloveně posttraumatické stresové poruchy (dále též jako „PTSD“) nezachytila. Výrazné známky úzkosti se u poškozené neobjevovaly, nicméně bylo vidět, že tam nějaké vazby na událost, která se měla stát, jsou, protože v okamžiku, kdy se k té události vracela a dotazovala se, tak při psychologickém vyšetření došlo k velmi nápadné změně emočního vyladění poškozené. Poškozená se znalkyní komunikovala vcelku bez nějakých výrazných známek úzkosti, v okamžiku, kdy se ptala na předmětnou událost, došlo u ní k uzavřenosti, nápadné změně emočního ladění, objevila se vysoká hladina vnitřní tenze, poškozená začala projevovat pocity, že chce mít někoho poblíž (potřeba blízkosti), pocity ohrožení, sebeobviňování (kdo mi vynadá/nevynadá), čili projevy, které k PTSD patří. Kdyby to měla být všechno fabulace, tak dle konstatování znalkyně u dítěte, které je mentálně retardované, nedojde k takto výrazné změně psychického nastavení.
22. Pokud znalkyně uváděla, že výpověď poškozené obsahuje detaily, které musely být poškozenou vnímány a které se opírají o reálné prožitky, tak upřesnila, že tím měla na mysli popis osoby obžalovaného, kdy to odpovídalo jeho identifikaci, která se poté realizovala na kriminální policii, dále i nějaké věci, které se týkaly místa, kde poškozená bydlí, kamarádů a kamarádských vztahů, toho, že někde seděla v autě, někam jela. Znalkyně srovnávala výpověď poškozené na kriminální policii s tím, co poškozená uváděla při psychologickém vyšetření, shoda se týkala osoby a místa, kde se to stalo, nikoli časových detailů. Zkreslení u časoprostorových vztahů může být dáno právě mentální retardací poškozené. Podle znalkyně není reálné, aby si poškozená celou věc (od začátku až do konce) zcela vymyslela, vzhledem ke svému psychickému stavu i schopnosti vyjadřování by takovou věc poškozená nebyla schopna vyfabulovat. V detailech lze zachytit málo pravděpodobné věci, ale celou věc jako celek není schopno dítě na této úrovni vyfabulovat. Pokud jde o paměťové schopnosti poškozené, ty jsou částečně snižené, oslabené, nicméně odpovídají její mentální retardaci. Co se týče stresorů, znalkyně považuje za určitý stresor rodinné prostředí nebo její jiné (kamarádské) vztahy, které její rodinné prostředí nedokázalo regulovat. Určitým rizikovým faktorem v rodinném prostředí je dle znalkyně skutečnost, že rodina poškozené neakceptovala nabídku terapie, která by poškozené pomohla zvládnout PTSD, což mohlo být dáno i třeba problémy v rodině.
23. K jednání, pro které je obžalovaný stíhán, poškozená přistupovala velmi naivně, spíše se neustále bála, aby jí někdo (rodiče) nevynadal, spíše to brala z hlediska toho, jak jí sociální okolí bude hodnotit, než že by to hodnotila sama pro sebe příliš traumaticky. Toto však se týká doby, kdy poškozenou vyšetřovala znalkyně. Pokud jde přímo o moment, kdy k jednání mělo docházet, k tomu se znalkyně vzhledem k časovému odstupu nemohla vyjádřit. Obranu vůči jednání obžalovaného poškozená popisovala dle znalkyně vágně. Možnosti obrany jsou velmi omezené, pořád je u poškozené naivita, důvěřivost vůči každé osobě, která jí něco nabídne. Věrohodnost obecná i specifická jsou u poškozené sniženy. K simplexní osobnosti patří snadná manipulovatelnost, z psychologického hlediska vzhledem k mentální retardaci nelze vyloučit to, že poškozená určité události někomu sdělila a on jí ty události mohl nějakým způsobem i interpretovat, ať už například matka nebo někdo z kamarádů.
24. Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace dětská psychiatrie, MUDr. Viktor Hartoš po seznámení se s obsahem spisu, psychologickém a vlastním psychiatrickém vyšetření vypracoval písemný znalecký posudek (č. l. 144 - 154), v rámci kterého dospěl k následujícím závěrům. Poškozená je od listopadu 2018 v psychologické a od prosince 2018 v psychiatrické péči pro PTSD, která se pravděpodobně rozvinula v důsledku projednávané traumatické události. Znalec nezjistil, že by tímto onemocněním poškozená trpěla již před 4. 8. 2018. Příznaky PTSD byly zjištěny i během znaleckého vyšetření, a to i přes probíhající péči a medikamentózní léčbu. Je pravděpodobné, že většina příznaků časem odezní, není však možné stanovit kdy. Stejně tak není možné vyloučit, že se poškozené nebudou nepříjemné zážitky vracet i později během jejího života. Znalec dále uvedl, že pokud k předmětnému jednání obžalovaného došlo, pak lze prohlásit, že v jeho důsledku u poškozené došlo k rozvoji PTSD. Nebylo zjištěno, že by v životě

poškozené nastaly jiné okolnosti, které by mohly takové nebo podobné potíže vyvolat. PTSD byla u poškozené diagnostikována na dvou různých pracovištích v listopadu a prosinci 2018. Byla u ní zaznamenána pokleslá nálada, vyšší míra úzkosti, emoční labilita, vtíravé myšlenky a zvýšená ostražitost v reakci na traumatický zážitek, flashbaky traumatické události, poruchy soustředění, poruchy spánku (dyssomie), sny s tématem traumatického zážitku a sebeobviňování. Přes zahájenou léčbu u ní některé z těchto symptomů přetrvávaly i v době znaleckého vyšetření, které bylo provedeno dne 21. 5. 2019. Znalec uzavřel, že u poškozené došlo k poruše zdraví, která jí s vysokou pravděpodobností ovlivní po celý její následující život a může u ní také ovlivňovat obvyklý způsob života.

25. Znalec při své výpovědi v rámci hlavního líčení setrval na výše popsanych závěrech. Z jeho výpovědi dále vyplývá, že PTSD vzniká po traumatickém zážitku, který by pravděpodobně většinu lidí přivedl do situace akutního stresu, může vznikat i odloženě až v průběhu následujících 6 měsíců od stresujícího zážitku nebo i později. V tomto ohledu tedy nelze přesně určit, kdy k rozvoji PTSD došlo, nicméně z anamnestických údajů nebylo zjištěno, že by v životě poškozené nastala jiná traumatizující událost toho rozsahu, která by vyvolala příznaky PTSD. Pokud jde o událost, která je předmětem tohoto trestního řízení, tak podobná událost by nepochybně v každém člověku mohla vyvolat stejnou traumatickou reakci. Pokud se týká prognózy stavu poškozené, tak nelze odpovědět jednoznačně. Pravidelná dostatečná péče, dobrá adaptabilita, která je však u poškozené snížena, intelekt (mentální kapacita člověka) jsou všechno faktory, které mohou příznivě i nepříznivě ovlivňovat průběh léčby (terapie). Přínejmenším v paměti některé stopy nebo zážitky mohou přetrvávat celý život a v některých chvílích se mohou ozvat s původní plnou silou.
26. V době, kdy znalec poškozenou vyšetřoval, poškozená popisovala, že občas (při podrobnějším rozhovoru říkala, že i každý den) zahlédne to, co se stalo. K tomu znalec uvedl, že se jedná o tzv. *flashback*, tj. krátký film, který se před očima dotyčného může rozvíjet i po určité události. Tato událost se nějakým způsobem připomíná, navíc ji může spustit cokoliv, co člověku připomene ty momenty, ani to nemusí být stejná situace. Flashback je pak obtěžující v tom smyslu, že člověk se nemůže úplně soustředit na to, co by jinak dělal nebo chtěl dělat a může mu to překážet v činnosti, kterou by rád započal. V daném případě se flashbaky mohou objevovat např. v průběhu intimního života. To, že se poškozená několikrát denně koupe a převléká, může znamenat úzkostnou obsedantní poruchu, která se může rozvinout i po podobném zážitku a která nepochybně vyžaduje nejen psychologickou, ale i psychiatrickou péči. Může dojít také k rozvoji jiných psychických poruch, jejichž souvislost možná nebude možné jednoznačně dokázat, nicméně je známo, že mozek dítěte s mentální retardací se nevyvíjí úplně normálně a je zranitelný k rozvoji jakékoli duševní poruchy, kterou může vyvolat jakýkoli podnět, adaptabilita poškozené je nižší než u dítěte z většinové populace. Člověk s nižší mentální kapacitou je zranitelnější vůči všem podnětům. Člověk s normálním IQ (90 - 110) by pravděpodobně byl schopen určité situace vyhodnotit jako nebezpečné a snažil by se jim vyhnout, zároveň, pokud se člověk s normálním intelektem do takové situace dostane, je zde mnohem větší šance, že se na ni adaptuje, že najde kompenzační mechanismy. Tyto mechanismy jsou u lidí se sníženou mentální kapacitou nižší. Do jaké míry bude uvedená událost zasahovat do obvyklého způsobu života poškozené, nelze prozatím určit. Do té doby, než poškozená začne sama žít pohlavní život, lze o tomto pouze spekulovat. Je zde vyšší potenciál, že poškozená problémy mít bude, ale zároveň nelze říct, že je bude mít určitě. Pokud to ona vnímala jako traumatický zážitek, tak je možné, že se jí paměť bude vracet i ve chvíli, kdy by si chtěla vybavovat něco jiného. Při vyšetření znalec zjistil, že poškozenou v té době negativně ovlivňují flashbaky a těžké sny. Při vyšetření byly ještě patrné projevy PTSD, ale jevíly se mírnější než v předchozích případech. Pokud se však u poškozené objevují obsedantně kompulzivní projevy (umývání), jedná se o zhoršení jejího stavu, neboť v době vyšetření tyto projevy nebyly patrné. Jestliže toto chování bylo přítomno již dříve, tak se muselo vrátit, neboť v době vyšetření jeho přítomnost znalec nezaznamenal.

27. Pokud jde o medikamentózní léčbu, antidepressivum, které dříve užívala poškozená a které dle sdělení matky vysadila, protože to po něm bylo ještě horší, funguje jak na snížení projevu depresivity, tak úzkosti. Na úzkost působí rychleji než na depresivitu. Pokud člověk zažije traumatický nebo nepříjemný zážitek, tak v rámci duševního zdraví organismus reaguje tak, že ty těžké zážitky, které člověk není v tu chvíli schopen zpracovat, potlačí do podvědomí nebo až do nevědomí. Ve chvíli, kdy se zahájí medikace, která sníží úzkost (ta zážitky posouvá do podvědomí, event. nevědomí), tak potlačené zážitky zase vychází ven. Na začátku medikace tedy může dojít k přechodnému zhoršení, které poté odezní, když lék začne ještě více fungovat. Ve chvíli, kdy se nasadí léky a situace se zhorší, to mnohdy znamená, že začal uzdravný proces. Současné zhoršení stavu poškozené může souviset s tím, že se zvýšila hladina stresu i třeba v souvislosti s úmrtím matky, které mohlo evokovat traumatické zážitky z minulosti.
28. Za účelem stanovení nemajetkové újmy na zdraví poškozené spočívající ve ztížení společenského uplatnění poškozené v důsledku projednávaného jednání soud přibral do řízení znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace stanovení nemateriální újmy na zdraví MUDr. Vlastimila Tichého, který po prostudování spisu a vyšetření poškozené vypracoval písemný znalecký posudek (č. l. 364 - 376), z jehož závěrů vyplývá, že u posuzované byla stanovena diagnóza F 43.1 PTSD vzniklá jako následek projednávaného činu a F 71 středně těžká mentální retardace, která byla u poškozené přítomna již před tímto činem. Bolestné znalec stanovil podle Metodiky Nejvyššího soudu celkem na 110 bodů (100 bodů analogicky podle položky S069 Jiná nitrolební poranění, pro středně těžké komplikace vyžadující dlouhodobou léčbu tyto body navýšil o 10 %). Ztížení společenského uplatnění znalec vyčíslil na částku 1 411 975 Kč.
29. V hlavním líčení znalec setrval na svých závěrech, přitom doplnil, že v Metodice Nejvyššího soudu neexistuje přímá položka na psychické postižení, proto musel při stanovení bolestného používat hodnocení analogicky, tedy podle položky, která tomu nejlépe odpovídá. Podle judikatury Nejvyššího soudu psychická bolest je horší než bolest fyzická. Ohodnotil ji proto v polovině stupnice (0 - 200 bodů), a to na 100 bodů. Pokud jde o vlastní diagnózu, u poškozené zjistil PTSD. Při hodnocení dle Metodiky Nejvyššího soudu vycházel i z toho, že je u poškozené lehká mentální retardace, která předcházela. Hodnotil pouze psychický stav, konkrétně jednotlivé oblasti jejího života, a to od 0 do 4, kdy 0 absolutně nepostihuje život poškozené, u 1 do 25 %, u 2 do 50 %, u 3 do 75 % a u 4 do 100 %. Z bodového hodnocení se v rámci Metodiky Nejvyššího soudu počítačově generuje konečná částka (každý rok vychází z průměrné hrubé mzdy).
30. Při určení diagnózy PTSD znalec vycházel ze zdravotnické dokumentace, kde všichni předchozí znalci, psychiatři a psychologové, tuto konstatovali. U vyšetření bylo důležité, v jakém je stádiu. Klinické projevy se objevily i při vlastním vyšetření, pokud šlo o anamnestická data, poškozená odpovídala kuse, jednoduše, ale jakmile se dostali k této inkriminované věci, tak najednou přešla do velké tenze, začala být psychomotoricky neklidná, poposedávala, dokonce tam byl jakýsi náznak pláče. V rámci vyšetření, tj. dne 23. 6. 2020, poškozená ještě projevovala známky PTSD. Znalec MUDr. Tichý shledal všechny projevy PTSD, jaké uváděl znalec MUDr. Hartoš, vyjma sebeobviňování. Znalec dále konstatoval, že pokud by poškozená absolvovala psychoterapii, která jí, resp. její matce byla nabízena, mohlo by při psychoterapii dojít k ventilaci nějakých věcí a ke zlepšení jejího stavu. Problémem však v případě poškozené je, že má středně těžkou mentální retardaci, musel by s ní pracovat velmi citlivý psychoterapeut.
31. Z listinných důkazů má soud za prokázané následující:
32. Dne 5. 8. 2018 v době od 16:40 hod. do 18:10 hod. a dne 15. 8. 2018 v době od 9:05 hod. do 10:00 hod. proběhlo ohledání místa činu (č. l. 5-28), které se nacházelo v lesním porostu vlevo od komunikace třetí třídy mezi obcemi [REDAKCE], a dále místa, které poškozená označila jako místo, kde se nacházela, než nastoupila k obžalovanému do vozidla, tj. cca 30 metrů za dopravní značkou konec obce [REDAKCE], vlevo na okraji silnice směrem na [REDAKCE]. Protokoly o provedení tohoto úkonu dokumentují uspořádání lesních cest, značení turistických tras

a uspořádání a skladbu porostu, bezprostřední okolí silnice a vzdálenost obou těchto míst. Na místě byly dne 5. 8. 2018 zajištěny 2 biologické stopy, a to sběr suchého listí, dřevěk a písku z povrchu cesty (stopa č. 1) a nedopalek cigarety American blend z povrchu cesty (stopa č. 2).

33. Z protokolu o prohlídce těla obžalovaného ze dne 1. 11. 2018 (č. l. 105) je mimo jiné patrné, že obžalovanému byl odebrán biologický materiál (ústní stěr) pro potřeby srovnání biologického materiálu zajištěného na místě činu.
34. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie, ze dne 11. 10. 2018 (č. l. 160-163) dále soud zjistil, že ze stopy č. 1 nebyla zjištěna přítomnost spermatu, ze stopy č. 2 byla zjištěna přítomnost enzymu, který se běžně vyskytuje ve značném množství ve slinách, přičemž tento materiál se jevil vhodný ke zkoumání v odvětví genetiky.
35. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika, ze dne 26. 3. 2019 (č. l. 164-167) potom vyplývá, že DNA izolovaná ze stopy č. 2 (nedopalek cigarety nalezený na místě činu) odpovídá profilu DNA obžalovaného.
36. Z protokolu o vydání věcí ze dne 4. 8. 2018 (č. l. 102-104) je zřejmé, že matka poškozené vydala pro účely trestního řízení čtyři kusy oblečení, které měla poškozená na sobě v době, kdy došlo k projednávané události.
37. Z lékařské zprávy MUDr. G. Š. ze dne 5. 8. 2018 (č. l. 171-172) dále vyplývá, že dne 5. 8. 2018 byla poškozená podrobena lékařské prohlídce na gynekologii. Při této prohlídce bylo zjištěno, že poškozená není virgo (panna), žádné poranění v oblasti genitálu nebo konečníku nebylo nalezeno.
38. Dne 9. 11. 2018 v době od 9:45 hod. do 10:19 hod. proběhla rekognice (č. l. 106-110), při které poškozená při obou pokusech jako pachatele zcela přesvědčivě označila obžalovaného s tím, že to je určitě on, přičemž při prvním pokusu se poškozená při poznání obžalovaného začala klepat a plakat.
39. Ze zprávy Mgr. I. V. ze dne 30. 11. 2018 a ze dne 11. 3. 2019 (č. l. 177-179) bylo zjištěno, že poškozená byla dne 30. 11. 2018 psychologicky vyšetřena. V době vyšetření byla plného vědomí, bylo u ní shledáno simplexní myšlení bez bludné produkce, vtíravé myšlenky se zvýšenou ostražitostí v rámci reakce na traumatický zážitek, vnímání u poškozené nebylo narušeno, poškozená byla dysforická až depresivní, emočně labilní, plačtivá, afektivní reakce měla přílehlavé, byla ve výrazné tenzi, projevovala se u ní anxiety, separační úzkost. Vývoj je u poškozené nevyrovnaný, její intelekt se orientačně nachází v pásmu lehké (až středně těžké) mentální retardace. Mgr. V. uzavřel, že potíže poškozené odpovídají projevům PTSD a doporučil pokračovat ve spolupráci s psychiatrickou ambulancí. Při kontrole dne 11. 3. 2019 byly u poškozené zjištěny stejné projevy, klinicky významná byla tenze a anxiety, separační úzkost a úlekovost. V rámci terapeutické intervence přechodně odklonitelná.
40. Z lékařské zprávy MUDr. Š. B., lékařky z dětské a dorostové psychiatrie, ze dne 10. 12. 2018, 7. 3. 2019 a 30. 10. 2019 (č. l. 175-176 a 258) dále soud zjistil, že dne 10. 12. 2018 byla poškozené vedle lehké až středně těžké mentální retardace diagnostikována PTSD, byly u ní shledány úzkosti, obavy, sny s traumatickým zážitkem, poruchy spánku, vyhýbání se místům spojeným s traumatem, vtíravé myšlenky spojené s traumatem a doporučena medikace (Zoloft 50 mg). Dne 7. 3. 2019 přišla poškozená na kontrolu s matkou, která uvedla, že po nasazení medikace se stav poškozené zhoršil (nespala, křičela ze spaní), proto léky vysadila. U poškozené byly přítomny projevy úzkosti, sebeobviňování, subdepresivní nálada, poruchy spánku, bez poruch myšlení a vnímání, flashbacky. Nadále u ní trvala diagnóza PTSD a lehké až středně těžké mentální retardace a byla doporučena medikace (Zoloft 50 mg). Při kontrole dne 30. 10. 2019 u poškozené přetrvávaly obavy, měla pokleslou náladu, intelekt v defektu, byla bez psychotických poruch myšlení a vnímání. Diagnóza beze změn. Medikaci poškozená i její pěstoun odmítali.

41. Ze zprávy Základní školy [redacted] ze dne 24. 9. 2018 a ze dne 1. 11. 2018 (č. l. 180 - 182) dále vyplývá, že poškozená byla v té době žákyní 6. ročníku této školy. Školu navštěvuje od 1. 12. 2014. Podle doporučení pedagogicko-psychologické poradny je vzdělávána podle vzdělávacího programu pro žáky se středním mentálním postižením. Její intelektová výkonnost je nízká, odpovídá pásmu středního mentálního postižení. Jedná se o milou, komunikativní a kamarádskou dívku, která pomáhá spolužákům i vyučujícím a autoritu uznává. Poškozená měla ve školním roce 2017/2018 velký zájem přátelit se se staršími chlapci (8. a 9. ročníku). Místo, aby po škole jela domů, čekala na ně poblíž školy i několik hodin. Spolupráce s matkou byla nedostatečná, muselo to být řešeno s OSPOD Mělník. Poškozená v měsíci září 2018 do školy nedocházela, absence byla později omluvena. Od 3. 10. 2018 poškozená zase do školy docházela, matka jí slíbila doprovod, to však fungovalo pouze týden, poté do školy jezdila sama. V porovnání s minulým školním rokem se u poškozené přidala nejistota, strach, špatné sny, vidiny, „pronásledování někým“ a občasná velká náladovost.
42. Ze zprávy OSPOD Mělník ze dne 24. 9. 2018 (č. l. 183) soud zjistil, že poškozená žila ve společné domácnosti se svou matkou a s třemi nezl. sourozenci, otec s rodinou nežil. Poškozená je žákyní základní školy s praktickými třídami v [redacted]. Opakovaně byla vyšetřena v pedagogicko-psychologické poradně v Mělníku. Poškozená je komunikativní, milá a důvěřivá, pro pochopení dotazu potřebuje svůj čas. Matka se snažila vést děti k pracovitosti a dbá na vzájemné vztahy v rodině. Děti mají své povinnosti, v domácnosti musejí pomáhat. Dne 19. 9. 2018 OSPOD obdržel oznámení školy o neomluvených absencích poškozené.
43. Ze zprávy OSPOD Mělník ze dne 29. 7. 2019 (č. l. 184) soud zjistil, že matka poškozené zemřela dne 22. 6. 2019 a poškozená spolu se svými sourozenci byla svěřena do péče svého zletilého bratra S [redacted] Č [redacted].
44. Usnesením Okresního soudu v Mělníku ze dne 3. 7. 2019, č. j. 42 P 184/2001-173, 11 PaNc 220/2019, 11 PaNc 221/2019 (č. l. 186-188), bylo nařízeno předběžné opatření, na základě kterého byla poškozená a její 3 nezl. sourozenci svěřeni do péče jejich bratra S [redacted] Č [redacted], současně bylo zahájeno řízení o svěřeni těchto nezletilých dětí do jeho pěstounské péče. Rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 17. 10. 2019, č. j. 42 P 184/2001-214, 11 PaNc 224/2019 (č. l. 242-244), byly nezl. děti následně svěřeny do pěstounské péče jmenovaného.
45. Z lékařské zprávy MUDr. Z [redacted] O [redacted], lékaře chirurgické praxe, ze dne 26. 11. 2019 (č. l. 280) soud zjistil, že obžalovaný byl dne 19. 11. 2019 vyšetřen v oblasti pánve a genitálu, byla zde nalezena pouze dekolorovaná drobná cca 2x 2mm dlouhá jizva staršího data na dorsu (hřbetu) penisu, jiné kožní afekce v této oblasti nalezeny nebyly.
46. Z pracovního hodnocení společnosti [redacted] s.r.o. ze dne 22. 5. 2019 (č. l. 201) bylo dále zjištěno, že obžalovaný se stal zaměstnancem této společnosti dne 1. 10. 2018, exekuce nebo srážky z platu nejsou zaměstnavateli známy, obžalovaný je v práci velice pečlivý, přesný a je chválen dispečery pro jeho loajalitu a ochotu.
47. Z výpisu z Centrální evidence exekucí ze dne 9. 4. 2019 (č. l. 203) soud zjistil, že je vůči obžalovanému vedeno jedno exekuční řízení pro pohledávku ve výši 9 908 Kč s příslušenstvím.
48. Z výpisu z registru vozidel (č. l. 204) soud zjistil, že na obžalovaného je aktuálně registrováno vozidlo zn. Škoda Octavia, reg. zn. [redacted], modré (metal) barvy.
49. Z opisu z evidence přestupků ze dne 17. 9. 2019 (č. l. 205) soud zjistil, že obžalovaný nemá žádný záznam v evidenci přestupků.
50. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 16. 3. 2020 (č. l. 326) soud zjistil, že obžalovaný má v rejstříku trestů 2 záznamy pro spáchání trestného činu zanedbání povinné výživy a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, přičemž v obou v případech se

obžalovaný ve zkušební době podmíněného odsouzení, resp. upuštění od výkonu zbytku trestu osvědčil.

51. Ze zprávy OSPOD Mělník ze dne 22. 11. 2019 (č. l. 275) soud nezjistil žádné relevantní informace pro zjištění skutkového stavu věci.
52. Soud neprovedl k důkazu výslech matky poškozené, neboť matka poškozené v průběhu trestního řízení zemřela a nebylo ji proto možné vyslechnout v hlavním líčení. Pokud se potom týká úředního záznamu o podaném vysvětlení, který s ní byl v přípravném řízení sepsán, potom nebyl dán stranami řízení souhlas k jeho přečtení ve smyslu § 211 odst. 6 tr. řádu.
53. Poté, co soud provedené důkazy zhodnotil jednotlivě a v jejich vzájemných souvislostech v souladu s § 2 odst. 6 tr. řádu, dospěl k následujícím závěrům.
54. Na základě výše uvedených skutečností nemá soud pochyb o tom, že se skutek popsáný ve výrokové části tohoto rozsudku stal a že jej spáchal obžalovaný. Ačkoli obžalovaný svou vinu popírá, ze spáchání skutku jej usvědčuje především výpověď poškozené a dále celá řada nepřímých důkazů, které na sebe zcela logicky navazují a s výpovědí poškozené v podstatných momentech korespondují.
55. Soud předně uvádí, že výpověď poškozené hodnotil s ohledem na její mentální defekt velmi obezřetně, o její věrohodnosti je přesvědčen z níže uvedených důvodů.
56. Ve věci není pochyb o tom, že poškozená byla vystavena traumatickému zážitku v oblasti její intimity (sexuality), v důsledku kterého se u ní nejpozději v listopadu 2018 rozvinula posttraumatická stresová porucha, jež se u ní projevovala pokleslou náladou, vyšší mírou úzkosti, emoční labilitou, vtíravými myšlenkami a zvýšenou ostražitostí v reakci na traumatický zážitek, flashbacky traumatické události, poruchami soustředění, poruchami spánku a sny s tématem traumatického zážitku. To bezpečně vyplývá jak z lékařských zpráv psychiatricky MUDr. Š█████ B█████ a ze zpráv psychologa Mgr. L█████ V█████, tak ze znaleckého posudku MUDr. Viktora Hartoše. Výpovědi tohoto znalce také bylo prokázáno, že tato porucha může vzniknout jen v důsledku akutního významného stresoru, traumatického zážitku, nikoli vlivem déle působících méně významných událostí. Nepřipadá tak ani v úvahu, že by vznik této poruchy vyvolala dobrovolná soulož, ať již s obžalovaným nebo s někým jiným. Bylo rovněž vyloučeno, že by příčinou PTSD bylo úmrtí matky poškozené, které bezesporu mohlo být dalším traumatickým zážitkem v životě poškozené, neboť projevy PTSD se u poškozené objevily již před úmrtím její matky, ke kterému došlo až v červnu 2019. Zároveň je prakticky vyloučeno, že by si poškozená vzhledem k její mentální kapacitě projevy této nemoci vymyslela, nebo že by je simulovala. Z výpovědi znalce MUDr. Vlastimila Tichého vyplývá, že projevy PTSD byly u poškozené stále přítomny i v době znaleckého zkoumání v červnu 2020.
57. Pro věrohodnost výpovědi poškozené dále svědčí to, že se poškozená o předmětném zážitku sama dobrovolně nikomu nesvěřila, pouze svému kamarádovi svědku K█████ řekla, že by na ni měl následující den (po předmětné události) čekat za vesnicí nějaký pán. K čemu v den spáchání skutku došlo, vyšlo najevo až poté, co na poškozenou „udeřila“ její matka, a to právě poté, co od svědka K█████ zjistila, že na poškozenou má někde čekat cizí pán, což je zřejmé jak z výpovědi samotné poškozené, tak z výpovědi svědka K█████ i bratra poškozené S█████ Č█████. Poškozená se tedy touto událostí nijak nechlubila, nejednalo se o její iniciativu, celou událost s obžalovaným popsala až poté, kdy musela. Zřejmé také je, že jí bylo krajně nepříjemné předmětnou událost popisovat. To svědčí opět pro závěr, že si poškozená událost nevymyslela, aby snad byla nějakým způsobem zajímavá, resp. aby získala pozornost svého okolí. Bratr poškozené S█████ Č█████ měl naopak pochybnosti o tom, zda poškozená mluví pravdu, proto se jel spolu s dalším bratrem na místo označené poškozenou přesvědčit, zda na ni zde neznámý muž opravdu čeká. Na tomto místě pak tento muž skutečně čekal a tímto mužem byl právě obžalovaný. Že se jednalo právě o obžalovaného, je prokázáno jak výpovědí S█████ Č█████, který byl o totožnosti obžalovaného přesvědčen, tak výpovědí samotného

obžalovaného. Ten vypověděl, že následující den se vrátil na místo, kde byl předchozí den a že na ono místo přijelo auto plné „cikánů“, kteří na něj „vylétli“. V reakci na to se obžalovaný lekl a ujel. Auto jej poté přes několik vesnic pronásledovalo. S tím koresponduje i výpověď bratra poškozené S [REDAKCE] Č [REDAKCE], který uvedl, že na místo přijel, vystoupil z auta a chtěl si obžalovaným promluvit, ten však nastartoval a ujel. Co se týče tohoto incidentu, dalo by se pochopit, proč z místa obžalovaný utekl, avšak je poněkud zarážející, že tuto událost dále nijak neřešil. Pokud by jej cizí lidé z jemu neznámého důvodu přes několik vesnic pronásledovali, jak tvrdil obžalovaný, jeví se logickým takovou událost nahlásit na policii. Obžalovaný tak ovšem neučinil, ani své (ne)jednání přesvědčivým způsobem soudu nevysvětlil. Naopak v kontextu jednání, kterého se obžalovaný předchozí den vůči poškozené dopustil, je jeho reakce na setkání s příbuznými poškozené zcela logická a odpovídající včetně onoho neoznámění události policii.

58. Pokud jde o samotný popis inkriminované události, poškozená ve shodě s obžalovaným vypověděla, že ji předmětného dne odpoledne obžalovaný zastavil u silnice za vesnicí a ptal se jí na cestu. Poté se již jejich výpovědi rozcházejí. Poškozená uvedla, že do vozidla nastoupila na žádost obžalovaného, nikoli naopak, jak vypověděl obžalovaný. Během jízdy se měl obžalovaný poškozené vypyávat na spoustu informací, mj. i na věk, poškozené měl sám říct smyšlené jméno. Výpověď poškozené obsahuje spoustu detailních informací z jejich rozhovoru, o nichž je soud přesvědčen, že by si je poškozená s ohledem na svůj mentální defekt těžko vymyslela. Např. to, že obžalovaný nemá žádnou ženskou, že „ji chce“ a zda mu „s tím pomůže“. Těžko lze uvěřit i tomu, že by si poškozená sama vymyslela, že ji obžalovaný nazýval „hezkou děvkou“. Právě uvedené množství detailů svědčí právě pro věrohodnost její výpovědi. Poškozená dále vypověděla, že obžalovaný ji začal obtěžovat již v autě, kde ji začal hladit po noze, na což reagovala tak, že mu dávala ruku pryč. Poté zastavili na louce s tím, že se půjdou jen projít do přilehlého lesíka a pojedou zpět. Poškozená s ohledem na svou mentální kapacitu nemohla adekvátně vyhodnotit situaci, neuvědomovala si potenciální rizika, která ji hrozí, pokud nasedne k cizímu člověku do auta, nebo pokud s ním půjde do přilehlého lesního porostu, byla důvěřivá, čehož obžalovaný zcela zjevně zneužil. Podle výpovědi poškozené ji začal osahávat na intimních místech a svlékat, nedbal toho, že mu poškozená opakovaně říkala, že to nechce, že chce domů, že se jej patrně snažila v rámci svých možností i odstrčit, že brečela a křičela. Přes takto projevený odpor poškozené s ní obžalovaný na zemi vykonal pohlavní styk formou soulože a poté ejakuloval na zem. Samotný akt poškozená popsala byť jednoduchým, tak zcela jasným a uvěřitelným způsobem, své povědomí o sexu, resp. o pohlavním styku při výslechu demonstrovala na panenkách, stejně tak jednotlivé pozice, které přitom zaujímal s obžalovaným, předvedla za pomoci těchto panenek. Celou situaci poškozená popisovala konstantním a detailním způsobem. Věrohodně působí i popis verbální a fyzické obrany, která odpovídá její mentální úrovni. Poškozená dále uváděla, že poté, když odcházeli, jí dal obžalovaný 100 Kč, přitom neuváděl, za co ty peníze jsou, avšak požadoval, aby na totéž místo přišla i následujícího dne. Ve prospěch skutečnosti, že poškozená obdržela uvedený finanční obnos, svědčí i výpovědi svědka K [REDAKCE] a S [REDAKCE] Č [REDAKCE], se kterými o tom poškozená mluvila.
59. Z okolnosti, že na místě činu nebyl následující den poté nalezen ejakulát, který se měl dle výpovědi poškozené nacházet někde na zemi, nelze usuzovat, že by se projednávaný skutek vůbec nestal. Tato okolnost nemůže v kontextu celého provedení dokazování žádným způsobem znevěrohodnit výpověď poškozené.
60. Skutečnost, že na místě, které jako místo činu označila poškozená, byl s poškozenou právě obžalovaný, je dále prokázána rekognicí, při které poškozená zcela jednoznačně jako pachatele daného skutku označila obžalovaného (včetně v protokolu popsání emočního doprovodu jasně odpovídajícího popisované události) a dále nálezem nedopalku cigarety s DNA obžalovaného v místě, které jako místo činu označila právě poškozená. To zcela koresponduje s výpovědí poškozené, která uváděla, že obžalovaný měl v daném místě kouřit a naopak nesvědčí verzi obžalovaného, který popíral, že by na uvedeném místě s poškozenou byl. Obžalovaný uvedený nález vysvětloval tím, že se po tamním lese asi hodinu pohyboval s detektorem a v lese

Shodu s prvopisem potvrzuje Denisa Trafinová

se tak mohlo nacházet více nedopalků s jeho DNA. Že by se však takový nedopalek nacházel právě na místě, kde podle poškozené mělo dojít k předmětné události, pouhou shodou náhod, považuje soud za vysoce nepravděpodobné. Naopak v kontextu všech dalších důkazů se jedná nepřímý důkaz, který však s ostatními usvědčujícími důkazy zcela koresponduje.

61. Ze znaleckého zkoumání dětské psycholožky PhDr. Pavly Cimlerové vyplývá, že obecná i specifická věrohodnost poškozené je sice zejména v důsledku mentální retardace poškozené snížena, avšak znalkyně de facto vyloučila, že by si poškozená celou událost vymyslela. Takové fabulace by s ohledem na svoji mentální úroveň, která dle znalkyně odpovídá dítěti ve věku 6 let a 6 měsíců, a možnost vyjadřování nebyla schopna. Zároveň znalkyně uvedla, že výpověď poškozené obsahuje detaily, které musely být poškozenou vnímány a které se opírají o reálné prožitky. Sklony k fabulacím u poškozené vyvrátil i svědek K., který byl třídním učitelem poškozené. Stejně tak svědek S. Č. uváděl, že nevěří tomu, že by poškozená lhala ve vážných věcech. To vše opět svědčí ve prospěch pravdivosti výpovědi poškozené.
62. Soud u poškozené neshledal ani motivaci k tomu, proč by měla obžalovaného křivě obvinít ze spáchání projednávaného skutku. Poškozená obžalovaného neznala, neznali jej ani příslušníci její rodiny, neměla tedy důvod mu záměrně nijak uškodit. Pokud jde o finanční stránku věci, poškozená od počátku nárok na náhradu nemajetkové újmy neuplatňovala, tento nárok vznesl až později v průběhu řízení její zmocněnec, který právní zastoupení poškozené převzal až po podání obžaloby. Ani jakékoliv eventuální snaze poškozené (či kohokoliv z její rodiny) domoci se křivým obviněním obžalovaného finančního prospěchu tak nic nespovídá.
63. Změna v chování poškozené po předmětné události (zcela korespondující s událostí, kterou měla poškozená dle své výpovědi prožít) je dále prokazována výpovědí svědka S. Č., který při své výpovědi před soudem působil velmi přesvědčivě a věrohodně. Těmuž potom svědčí i výpověď svědka K., učitele poškozené, který hodnotil jeho péči o poškozenou velice kladně a bez jakýchkoli problémů. Výpověď tohoto svědka rovněž koresponduje s výpovědí svědka Č. v tom smyslu, že u poškozené došlo po události ze srpna 2018 ke změně chování (na rozdíl od doby předchozí začala mít problémy se spánkem, měla špatné sny, bála se chodit/jezdit sama do školy a ze školy). Z výpovědi svědka K. dále vyplývá, že poškozená poté nebyla již veselá jako dříve, byla méně hovorná, bylo na ni vidět, že se něco stalo, flashbacky nepříjemné události mívala i během vyučování.
64. Ostatně ze strany obžalovaného nebylo v průběhu řízení zpochybňováno, že poškozené se projednávaný traumatický zážitek stal, nicméně se obžalovaný hájil tím, že jí toto trauma musel způsobit někdo jiný. Tato obhajoba obžalovaného však byla provedeným dokazováním zcela bezpečně vyvrácena. Přímá spojitost obžalovaného s předmětným jednáním je bezpečně prokázána několika (přímými i nepřímými) důkazy. Jednak poškozená se s tím, čemu byla vystavena předchozího dne, svěřila svým nejbližším s tím, že pachatel uvedeného skutku se má následující den po této události dostavit na stejné místo. Na toto místo i v uvedenou dobu se dostavil právě obžalovaný, navíc z tohoto místa uprchl před příbuznými poškozené. Dále na místě činu, které označila poškozená, se našel nedopalek cigarety s profilem DNA shodným s profilem DNA obžalovaného, a to přesto, že obžalovaný popřel, že by na uvedeném místě s poškozenou byl. Poškozená navíc ve své výpovědi uváděla, že obžalovaný na místě činu kouřil. A nakonec poškozená při rekognici, která byla prováděna 3 měsíce po předmětné události, navzdory svému mentálnímu defektu a s tím spojeným oslabením paměťových funkcí zcela jednoznačně označila obžalovaného jako osobu, která se popsánoho jednání vůči ní dopustila, přičemž při tomto úkonu projevovala adekvátní emoční reakci, když se roztrásla a rozplakala. Jen těžko si lze představit, že by poškozená takové emoce účelově předstírala. Ostatně ke křivému obvinění obžalovaného (viz výše) neměla poškozená ani žádný přijatelný motiv. Z výše uvedených důvodů má soud za zcela jednoznačně prokázané, že pachatelem předmětného skutku byl právě obžalovaný.

65. Pokud se týká znaménka na přirození pachatele, o kterém hovořila poškozená, obžalovaný popřel, že by nějaké takové znaménko měl, nicméně z lékařské zprávy MUDr. O [REDAKCE], lékaře chirurgické praxe, vyplývá, že na hřbetu penisu obžalovaného se nachází drobná dekolovaná jizva. Zůstává jistě otázkou, zda poškozená při výslechu vlivem svého mentálního defektu správně interpretovala, co viděla, resp. zda měla na mysli tuto jizvu nebo zda v důsledku oslabení jejích paměťových funkcí např. nezaměnila projednávanou událost s jiným (např. sexuálním) zážitkem, který v té době zažila. Každopádně podle závěru soudu nelze tuto izolovanou skutečnost vzhledem k výše uvedenému a v kontextu celého provedení dokazování interpretovat jako něco, co by mělo podstatnější dopad do hodnocení věrohodnosti výpovědi poškozené. Obhajoba obžalovaného spočívající v tom, že fakticky nebyl pohlavního styku schopen, byla bezpochyby vyvrácena výpovědí MUDr. Ladislava Procházky, znalce z odvětví psychiatrie a sexuologie, ze které vyplývá, že schopnost pohlavního styku a erekce včetně ejakulace nebyla u obžalovaného v rozhodné době pro chronický zánět prostaty, kterým obžalovaný v té době pravděpodobně trpěl, zcela vyloučena. Jako věrohodnou potom soud nehodnotí ani obhajobu obžalovaného v tom smyslu, že u poškozené zastavil jen z toho důvodu, aby se jí zeptal na cestu. Již pouhým nahlédnutím do mapy je zřejmé, že obcí [REDAKCE] prochází pouze jedna silnice a několik kilometrů před ani za vesnicí se nenachází žádná křižovatka, žádná odbočka. Je tedy poněkud nelogické, že by se obžalovaný právě zde ptal na cestu. Naopak z výpovědi poškozené je zřejmé, že obžalovaný ten den kolem ní projel několikrát. Z tohoto jednání je možné naopak usuzovat, že si poškozenou vyhlédl.
66. S ohledem na vše výše uvedené má soud za bezpečně prokázané, že se projednávaný skutek stal a že jej spáchal obžalovaný.
67. Co se týče popisu skutku, vzhledem k tomu, že v průběhu řízení vyšly najevo další skutečnosti rozhodné pro právní kvalifikaci daného jednání, a to konkrétně, že poškozená svůj nesouhlas s jednáním obžalovaného projevila nejen přitom, když s obžalovaným leželi na zemi, nýbrž už při jejím osahávání v autě a také u stromu, dále, že poškozená trpí zjevnou mentální retardací a rovněž že u poškozené se v důsledku jednání obžalovaného rozvinula posttraumatická stresová porucha, soud o tyto skutečnosti skutkovou větu doplnil.
68. Po právní stránce soud kvalifikoval jednání obžalovaného jako zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a), c) tr. zákoníku, neboť z provedení dokazování lze bez důvodných pochybností uzavřít, že obžalovaný přes zjevný odpor poškozené donutil poškozenou, které bylo v té době 12 let, k pohlavnímu styku formou soulože (když dle výpovědi poškozené došlo k vniknutí pohlavního údu obžalovaného do přirození poškozené), čímž poškozené způsobil těžkou újmu na zdraví spočívající ve vzniku posttraumatické stresové poruchy. Znalecky bylo potvrzeno, že v době páčání trestné činnosti obžalovaný netrpěl žádnou sexuální deviací, ani jinou forenzně významnou duševní poruchou, u obžalovaného byly zachovány jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti, motivace jeho činu byla zřejmě čistě sexuální. Co se týče subjektivní stránky věci, obžalovaný se tohoto jednání dopustil ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku v úmyslu přímém, když jiný druh zavinění v daném případě nepřipadá v úvahu. Pokud poškozená svůj nesouhlas s jednáním obžalovaného projevila tak, že říkala, že chce domů, že „to nechce“, odstrkávala jej nebo se o to v rámci svých možností snažila, křičela a brečela, muselo být obžalovanému zřejmé, že s jeho jednáním nesouhlasí, a přesto v takovém jednání pokračoval. Nejednalo se tedy v žádném případě ze strany poškozené o dobrovolný pohlavní styk. Obžalovaný tak zjevně chtěl porušit zájem chráněný trestním zákonem. Ostatně, pokud by se jednalo o styk dobrovolný, nemohlo by u poškozené dojít ke vzniku PTSD. Obžalovanému zároveň musel být znám věk poškozené, když tato mu jej sdělovala, přičemž to, že se jedná o osobu mladší 15 let, muselo být obžalovanému současně zřejmé i z jejího vzezření. Byť znalkyně PhDr. Cimlerová připustila, že fyzicky nejspíš byla poškozená vyspělejší, než by odpovídalo jejímu věku 12 let, rozhodně se nedá říci, že by vypadala na více než 15 let. Obžalovaný tedy svým jednáním také naplnil znak kvalifikované skutkové podstaty předmětného trestného činu ve třetím odstavci pod písm. a), když tento čin spáchal na

dítěti mladším 15 let. Mimo to si obžalovaný v průběhu komunikace s poškozenou musel být vědom její zjevné mentální retardace a z toho vyplývající snadnější důvěřivosti, manipulovatelnosti a její značně omezené schopnosti vyhodnotit situaci, rozpoznat skutečné záměry obžalovaného a těmto účinným způsobem vzdorovat. Co se týče způsobené těžké újmy na zdraví, má soud za bezpečně prokázané, že posttraumatická stresová porucha se u poškozené rozvinula skutečně v důsledku projednávané traumatické události a lze ji kvalifikovat ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku jako těžkou újmu na zdraví. Tato diagnóza u poškozené byla potvrzena nejen lékařskými zprávami MUDr. Š. B. a zprávami Mgr. L. V., ale také znaleckým zkoumáním MUDr. Viktora Hartoše a dále pak MUDr. Vlastimila Tichého, přičemž znalec MUDr. Hartoš uvedl, že tato porucha zdraví poškozenou s vysokou pravděpodobností ovlivní po celý zbytek života. Projevy PTSD byly u poškozené přítomny nejméně od listopadu 2018 do června 2020. V daném případě tak lze uzavřít, že poškozené byla v důsledku jednání obžalovaného způsobena dlouhodobá porucha zdraví trvající u poškozené po dobu delší než 6 týdnů, přičemž tato porucha nepochybně představuje velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozené, která se nemůže projevit a chovat podle svých zvyklostí a obstarávat si obvyklým způsobem své životní a sociální potřeby (srov. s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2017, sp. zn. 8 Tdo 751/2017). Obžalovaný tak naplnil i další znak kvalifikované skutkové podstaty trestného činu znásilnění ve třetím odstavci, a to pod písm. c).

69. Na rozdíl od obžaloby nemá soud za to, že by v daném případě obžalovaný zneužil bezbrannosti poškozené. Byť poškozená měla v důsledku své mentální retardace značně omezené schopnosti vyhodnotit situaci, rozpoznat skutečné záměry obžalovaného a těmto účinným způsobem vzdorovat, nejednalo se o osobu, která by vůbec nebyla schopna projevit svůj nesouhlas. Jak vyplynulo z provedeného dokazování, poškozená tento nesouhlas v rámci svých možností fyzicky i verbálně projevila, a to v dostatečné míře, aby bylo obžalovanému znatelné, že s jeho jednáním nesouhlasí (viz právní názor vyjádřený v rozhodnutí publikovaném pod R 43/1994-II Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu). Znak bezbrannosti tak v daném případě nebyl naplněn.
70. Při úvaze o druhu a výměře trestu vycházel soud ze zákonných ustanovení upravujících obecné zásady pro stanovení druhu a výměry trestu (zejm. § 39 tr. zákoníku s přihlédnutím k § 38 tr. zákoníku), přičemž se zabýval polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi (§ 41, § 42 tr. zákoníku). V kladném slova smyslu soud přihlédl ke skutečnosti, že obžalovaný nemá v rejstříku trestů záznam týkající se obdobné trestné činnosti. K jeho prvému odsouzení nelze nyní již přihlížet, v případě druhého odsouzení pro trestnou činnost dle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku řádně uhradil uložený peněžitý trest a následně se osvědčil ve zkušební době podmíněného upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti. Žádné negativní skutečnosti nevyplývají ve vztahu k obžalovanému ani ze zprávy z místa bydliště či z evidence přestupkové agendy. Na druhou stranu ovšem obžalovanému nepochybně přitěžuje skutečnost, že svým jednáním naplnil znaky kvalifikované skutkové podstaty projednávaného trestného činu ve třetím odstavci hned ve dvou písmenech [§ 185 odst. 3 písm. a) i c) tr. zákoníku] a dále v neprospěch obžalovaného hovoří i fakt, že se uvedeného jednání dopustil nejen na osobě, která je mladší 15 let (k této okolnosti soud jako k přitěžující ve smyslu § 39 odst. 4 tr. zákoníku nepřihlížel, neboť tato okolnost je již znakem kvalifikované skutkové podstaty), nýbrž i na osobě, která je mentálně retardovaná. Obžalovaný si této duševní poruchy poškozené musel být vědom, mentální defekt poškozené je zřejmý i z jejího krátkého projevu. Ani tato okolnost však obžalovanému nezabránila ve spáchání předmětné trestné činnosti, obžalovaný naopak tohoto deficitu poškozené, díky kterému byla poškozená více důvěřivá, snadněji manipulovatelná a měla omezené možnosti se bránit, prokazatelně zneužil.
71. Obžalovaný byl ohrožen trestní sazbou v rozmezí 5 až 12 let. S ohledem na výše uvedené považoval soud za adekvátní ukládat obžalovanému trest v dolní polovině této trestní sazby (tj. v rozmezí od 5 do 8,5 let), nikoli však při její spodní hranici. Soud proto uložil obžalovanému

trest odnětí svobody ve výměře 7 let. Pro výkon uloženého trestu byl obžalovaný zařazen podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou.

72. K trestnímu řízení se připojila poškozená T [REDAKCE] Č [REDAKCE] s nárokem na náhradu nemajetkové újmy spočívající jednak ve ztížení společenského uplatnění a jednak v bolestném v důsledku rozvinutí posttraumatické stresové poruchy (č. l. 254 - 257). Bolestné poškozená vyčíslila na základě rozhodovací praxe soudů na částku 400 000 Kč, za účelem vyčíslení ztížení společenského uplatnění navrhla vypracovat znalecký posudek.
73. Za nemajetkovou újmu se považuje především příkoří, které se projevuje v jiné než majetkové sféře poškozeného. Proto, aby se mohlo jednat o nemajetkovou újmu, je potřeba, aby se ze strany obžalovaného jednalo o takový zásah, který spočívá v porušení nebo ohrožení osobnosti fyzické osoby v její tělesné nebo duševní integritě. Podmínkou je protiprávní zásah a příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a vzniklým následkem. V posuzované věci není pochyb o tom, že v důsledku trestního (protiprávního) jednání obžalovaného byla poškozené způsobena těžká újma na zdraví spočívající ve vzniku PTSD. Projevy tohoto duševního onemocnění přitom poškozenou omezují v různých sférách jejího života. Z provedeného dokazování je zřejmé, že poškozená na rozdíl od doby předchozí je méně samostatná, kvůli strachu prakticky nechodí sama ven, bez přítomnosti svých blízkých není schopna dopravit se ani do školy, je více ostražitá, má pokleslou náladu a vtíravé myšlenky, objevila se u ní zdrženlivost při kontaktu s ostatními chlapci, má problémy se spánkem, těžké sny, vidiny a obtěžující flashbaky traumatické události, u poškozené došlo ke zhoršení i ve škole, projevují se u ní poruchy soustředění, obtěžující flashbaky i během vyučování, větší chybovost a horší grafomotorika. V budoucnu lze očekávat možné problémy v oblasti jejího sexuálního (intimního) života. Uvedené okolnosti bezesporu negativně ovlivňují uspokojování životních a společenských potřeb poškozené.
74. Podle § 2958 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti. V případě náhrady za bolest je třeba odškodnit nejen utrpěné bolesti, ale i některé související průvodní stavy jako je např. diskomfort, stres či komplikace spojené s předmětnou újmu na zdraví. Pojem ztížení společenského uplatnění pak představuje do budoucna trvale ztracené nebo omezené možnosti seberealizace poškozeného v oblasti rodinného, kulturního, společenského či sportovního života. Náhrada by tedy měla kompenzovat nemožnost žít plnohodnotný život.
75. Při výpočtu náhrady újmy je třeba vycházet z Metodiky Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví (bolest a ztížení společenského uplatnění podle § 2958 občanského zákoníku), (dále jen „Metodika NS“), která obsahuje pravidla pro stanovení jak výše bolestného, tak výše ztížení společenského uplatnění. Pro určení bolestného Metodika NS obsahuje klasifikaci bolestivých stavů podle postižení jednotlivých orgánů či částí těla a jejich bodové ohodnocení. Vzhledem k tomu, že tato klasifikace zahrnuje pouze ohodnocení fyzické bolesti, je třeba při ohodnocení bolesti psychické postupovat analogicky. Výše náhrady pak může být zvýšena v závislosti na komplikacích spojených s léčbou. Hodnota jednoho bodu podle Metodiky NS přitom odpovídá 1 % hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství (dále jen „průměrná měsíční mzda“) za kalendářní rok předcházející roku, v němž vznikl nárok/vznikla bolest. Ustanovený znalec MUDr. Tichý stanovil výši bolestného podle Metodiky NS celkem na 110 bodů. Z toho hodnotu 100 bodů určil podle položky S069 Jiná nitrolební poranění, která je pro absenci bodového hodnocení přímo diagnózy PTSD svou povahou této diagnóze nejbližší, přičemž uvedenou diagnózu ohodnotil v polovině stupnice (0 až 200 bodů), hodnota 10 bodů pak představuje zohlednění středně těžkých komplikací vyžadujících dlouhodobou léčbu, tj. navýšení o 10 %. Vzhledem k tomu, že hodnota

1 bodu činila v roce 2018 částku 295,04 Kč (tj. 1 % průměrné měsíční mzdy za rok 2017), byla výše bolestného po zaokrouhlení stanovena na částku 32 454 Kč.

76. Pro stanovení výše náhrady za ztížení společenského uplatnění je podle Metodiky NS třeba zjistit míru ztráty životních příležitostí v devíti oblastech (kapitolách) společenského zapojení, jednotlivé položky je nutno ohodnotit na stupnici od 0 do 100 % za užití tzv. kvalifikátorů na škále od 0 do 4, kdy 0 absolutně nepostihuje život poškozeného, 1 znamená lehkou obtíž v rozmezí od 5 do 24 %, 2 středně těžkou obtíž v rozmezí od 25 % do 49 %, 3 těžkou obtíž v rozmezí od 50 % do 94 % a 4 úplnou obtíž od 95 % do 100 %. Na základě váženého průměru takto ohodnocených položek pak lze stanovit celkové omezení poškozeného ve všech oblastech společenského uplatnění. Výchozí částka pro potenciální 100 % vyřazení člověka ze všech oblastí života by měla podle Metodiky NS odpovídat 400 násobku průměrné měsíční mzdy za kalendářní rok, který předchází roku, v němž se ustálil zdravotní stav poškozeného, tj. kdy je možno přistoupit k vyčíslení náhrady (srov. LAVICKÝ, Petr. *Občanský zákoník: komentář*. Praha: C. H. Beck, 2015. Velké komentáře. ISBN 978-80-7400-287-8. Komentář k § 2958, nebo *Občanský zákoník: komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2014. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7478-630-3. Komentář k § 2958). Tato částka v roce 2020 činí 13 650 000 Kč (průměrná měsíční mzda v roce 2019 činila 34 125 Kč). Ustanovený znalec v rámci znaleckého zkoumání hodnotil pouze psychický stav poškozené, přičemž omezení jednotlivých oblastí jejího života hodnotil maximálně na stupni 2. Na základě váženého průměru pak znalec dospěl k závěru, že celková míra ztráty životních příležitostí u poškozené činí (po zaokrouhlení) 10,34 %, což odpovídá částce 1 411 975 Kč.
77. Vzhledem k tomu, že poškozená nárok na náhradu shora uvedené nemajetkové újmy uplatnila vůči obžalovanému zcela oprávněně, soud obžalovanému ve smyslu § 228 odst. 1 tr. řádu ve spojení s § 2910 a § 2958 o. z. uložil povinnost k její náhradě, a to jak v případě náhrady za bolest, tak v případě náhrady za ztížení společenského uplatnění, přičemž při určení jejich výše vycházel z Metodiky NS a zároveň ze znaleckého posudku MUDr. Tichého, o jehož správnosti nemá žádné pochybnosti. Poškozené tedy přiznal nárok v celkové částce 1 444 429 Kč, kdy 32 454 Kč z této částky představuje náhradu za bolest a 1 411 975 Kč náhradu za ztížení společenského uplatnění. Jelikož soud přiznal poškozené z požadované částky na bolestném ve výši 400 000 Kč pouze 32 454 Kč, se zbytkem jejího nároku ji podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Praze. O odvolání bude rozhodovat Vrchní soud v Praze. Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve výše uvedené lhůtě (nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu) odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Praha 23. července 2020

Mgr. Robert Pacovský, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Denisa Trafinová